

Povestea primului român care a traversat, doar în chiloți și cască, English Chanel

Bibliotecarul Avram Iancu zice că ideea de a traversa înot Canalul Mânecii i-a venit după ce a citit o carte despre Înnotul în spații deschise. Acolo a găsit povestea unui soldat din armata franceză, pe numele lui Jean Sallati, care, după înfrângerea lui Napoleon de la Waterloo, și-a luat soarta în propriile-i mâini. Riscând să fie deportat, Sallati a preferat să înnoate neîntrerupt timp de 30 de ore și a fost primul om care a traversat Canalul, de pe un țarm pe altul. Grație acestei mari performanțe umane, Sallati a fost, cât a mai trăit el, un om liber. Apoi, Avram al nost' a aflat că prima traversare, în scop sportiv, i-a aparținut căpitanului Mathew Webb din Marina engleză. El a traversat Canalul, de la Dover la Callais, după 21 ore și 39 de minute. Evenimentul s-a întâmplat în ziua de 28 august 1873, după ce căpitanul Webb a avut, anterior, două tentative nereușite. De atunci, regula britanică impune ca, pentru a fi omologată, această traversare trebuie neaparat s-o faci doar în chiloți de baie și cască, fără nici un accesoriu suplimentar. Costumele de neopren sunt interzise cu desăvârșire.

**„Îl știi pe Avram Iancu?”,
l-am întrebat eu. „Care
Avram Iancu?”, îmi
răspunde el. „Cum care?”,
mă revolt eu inutil...”**

Omul nostru a traversat Canalul Mânecii din a patra tentativă. Când toată lumea îl credea un „looser” care n-are altceva mai bun de făcut decât să-și încerce, periodic, norocul la Dover, Avram ne-a declarat că modelul său a fost un englez. Numele lui e Thomas William Burch. El a vrut, neaparat, să fie cel de-al treilea pământean care traversează înot Canalul dar pentru asta a trebuit să aștepte vreme de șapte ani. În tot acest timp Burch și-a încercat norocul de 15 ori iar, în acest interval, i s-a născut un copil și a devenit un onorabil tată de familie. Odată, Burch a înnotat 24 de ore și mai avea doar 800 de metri până la țarmul francez. Din cauza curenților, a oboselii, a durerilor fizice de nedescris și a tulburării minții (care în acele momente, îți poate juca tot felul de feste) omul s-a dat bătut. Într-un final fericit, Burch a fost considerat al treilea om din istorie care a trecut înnot din Anglia în Franța. Noi vă vom spune în continuare povestea celor patru tentative ale românului Avram Iancu de a-și atinge visul. Eroul nostru e bibliotecar la Petroșani, are 40 de ani și trei fete (Flavia - 11 ani, Andrada - 9 ani și Adina de 2 ani). Are 1,63 m înălțime și cântărește 68 kg. După ultima sa ispravă a slăbit vreo 4-5 kg, ajungând, acum, la greutatea ideală. Noi am stat de vorbă, pe îndelete, la bibliotecă și, ulterior, într-o cafeana dintr-o stație de benzină din Petroșani. La bibliotecă, până Avram și-a conectat copiii la internet am rămas față în față cu un tânăr ce avea privirile pierdute în zarea cea albastră. „Îl știi pe Avram Iancu?”, l-am întrebat eu. „Care Avram Iancu?”, îmi răspunde el „Cum care?”, mă revolt eu, într-un mod total inutil. „Ăla care pictează?”, mă întreabă, candid, potențialul cititor al bibliotecii. „N-ai ghicit”, îi zic eu. „Avram Iancu, înotătorul!” „Care înotător?”, m-a întrebat el. L-am lăsat în plata Domnului și am plecat cu Avram Iancu să discutăm în altă parte. Pe drum, am văzut pe un zid de bloc o inscripție tâmpită, multiplicată cam peste tot în orașul nostru, cel răms fără fotbal de performanță. Cred că o știți și dv. E aia cu „Doar Jiul contează!” Pe dracu’... Ne așezăm la o masă. Avram îmi destăinuie că soția sa i-a fost mereu alături și l-a însoțit peste tot. Cred că era sincer. În spatele său, pe peretele cafenelei

scria chiar așa: „Perfect, i-a șoptit ea la ureche, înainte să îl sărute pe obraz”.

**„Mi-am zis să pornesc și eu
o micuță revoluție...”**

„Am fost curios să văd dacă, în toată această istorie de 200 de ani, a fost vreun român capabil de o asemenea ispravă. N-aveam de unde să știu... Așa că am trimis, în anul 2013, o scrisoare electronică către Federația Română de Natație și le-am pus o întrebare în acest sens. Nici până azi nu am primit vreun răspuns. Asta m-a înfuriat și mai tare. Atunci am trimis o adresă oficială către Chanel Swimming Association cu aceeași întrebare pe care le-am pus-o și celor de la București. Englezii și-au cercetat arhiva și mi-au zis că în evidențele lor nu figurează niciun român. Am început să cuget și m-am înfuriat și mai tare. Orgoliul meu de român m-a făcut să mă întreb de ce nimeni din România, nicio federație, nici statul, nu s-a încumetat să pregătească un sportiv care să fie capabil de o asemenea performanță. Nici chiar Ceaușescu nu s-a gândit la asta deși avea toate pârgurile posibile. Ungaria, spre exemplu, avea, la momentul respectiv, trei cetățeni care traversaseră, deja, Canalul Mânecii. Primul dintre ei a făcut-o pe când eu aveam doar doi ani”. Acesta a fost momentul zero. Avram Iancu nu era, însă, un novice atunci când l-a bătut gândul ca el să fie primul român care va traversa Mâneca. Era, la acea dată, un triatlonist care parcurgea înot lacurile țării, străbătea pe bicicletă drumuri de munte și alerga, de nebun, sute de km. Era un fel de „Iron Man” al Văii Jiului. În anul 1999, a ieșit al patrulea într-un astfel de ultramaraton. A cercetat, ca bibliotecar, istoria înnotului de mare fond de la noi. A aflat că nici aici nu eram foarte tari și nu aveam, practic, nicio tradiție. Se cunoaște doar faptul că exista o cursă pe Dunăre de vreo 23 de km la care se înscriau foarte mulți concurenți și o terminau vreo doi-trei. Avram s-a dus la Dunăre, într-o apă tulbure, și a înnotat 45 km. Dublu față de cât realizaseră cei dinaintea sa... „M-am autoevaluat și mi-am zis că pot și, coroborat cu numele meu faimos, mi-am zis să pornesc și eu o micuță revoluție...” („Diminutivele nu-și au locul când vorbești de vreo revoluție sau despre Avram Iancu...”, am făcut eu o precizare ce se impunea de la sine, n.n.) În martie 2014, Avram face o conferință de presă, la Petroșani, în care a zis că va ataca înnot Canalul Mânecii pentru România. Se baza pe cele 90 de milioane lei vechi pe care i le-a oferit Consiliul local și pe o generoasă sponsorizare venită din partea asociației „Rosa Multiflora” a d-lui Costel Avram. Taxa de participare a fost 600 de lire sterline iar închirierea bărcii care însoțește sportivul și care certifică performanța costă 2.700 de lire. 3.300 de lire sunt doar taxele. La care se adaugă cheltuielile de transport și cazare.

**„Ar fi dat rău ca englezii
să afle că un bibliotecar
din România a traversat
înnot Canalul Mânecii...”**

Avram a plecat împreună cu antrenorul său, profesorul Ioan Cordea, cu autocarul și au făcut, pe drum, aproape două zile. Au ajuns aproape anchilozați. Au închiriat un apartament unde au stat trei săptămâni. Ca să fie mai ieftin l-au luat mai departe de celebrul loc numit *Între ziduri*, acolo unde se antrenează toată lumea care vrea să traverseze Canalul. Cei doi făceau 45 minute la dus, 45 de minute - la întors și cădeau morți de oboseală. „Te antrenezi, cot la cot, cu toată lumea și aștepti să-ți vină rândul. Știi că totul se va petrece în intervalul unei săptămâni, dacă vor exista ferestre favorabile în ceea ce privește timpul. Dacă vremea e favorabilă te anunță cu

12 ore înainte ca să ai timp să te pregătești. S-a întâmplat să plec și dimineața la șapte și noaptea la ora două. Ultima dată am plecat la 9 dimineața. Mai aveam de parcurs doar vreo 3 km până la Cap Grinet. După socoteala mea asta însemna cam încă o oră de înnot. Numai că Mâneca (La Manche, cum îi zic francezii) este o apă mișcătoare din toate punctele de vedere. Și pe verticală și pe orizontală. Pe orizontală, m-a lovit un curent marin de vreo 2 km. lățime. Avea cam de 4-5 ori viteza mea de deplasare. Făceam un metru înainte și 4-5 metri în lateral. Era, practic, ca un râu marin care m-a deviat de la drumul spre țarm. Am mers, practic, paralel cu țarmul. Înnotam de două ore și aveam tot aceeași distanță față de țarm. Nu mă apropiam deloc. Durerile erau maxime și trebuie să găsești resurse mentale prin care să le depășești și să-ți tragi fizicul după tine. *Termină odată, îți ordonă mintea, și ieși odată din Iadul de gheață.* Și tu încerci să te conformezi... Dar piloții englezi, nu știu de ce, au hotărât să oprească cursa. Cred că a fost un complot. Atât eu cât și profesorul Cordea am fost contrariați. Profesorul le-a zis că mai pot înota, liniștit, încă 10 ore. Pilotul, nu și nu. Decizia lui e absolută și a întors barca. Pur și simplu, ne-a făcut-o. Dacă în momentul ăsta aș da timpul înapoi și la experiența pe care am acumulat-o i-aș zice pilotului să meargă înainte, l-aș fi înjurat în engleză și cred că, dacă nu m-ar fi ascultat, l-aș fi aruncat din barcă. Era anul în care în Anglia era o puternică campanie antiromânească în presă și pe toate site-urile de socializare. Ar fi dat rău ca englezii să afle, la acea vreme, că un bibliotecar din România a reușit să traverseze înnot Canalul Mânecii. Vă spun sincer: cred că intenționat nu m-au lăsat să traversez Canalul!”

**A doua tentativă
de traversare a Iadului.
Având în spate o fabrică
de înghețată...**

A doua tentativă a avut loc pe 3 octombrie 2014, după vreo două luni și ceva de la prima acțiune. Fatalitate. Avram Iancu a plecat la drum cu același pilot. S-a dovedit a fi fost o nouă mare greșală... De data asta, Avram și-a găsit un sponsor unic, o fabrică de înghețată („Diany” din Baia Mare), care, în caz de succes, ar fi urmat să-i folosească imaginea pentru promovarea produselor sale. Dar parcă a fost un făcut... Apa a fost mult mai rece decât la prima tentativă. Valurile erau mari, vremea era posomorâtă și era o ceață de nu vedeai la 50 de metri. „Am traversat jumătate de Canal, după zece ore în care m-am zbatut cât am putut. Când mi s-a comunicat că sunt abia la jumătatea cursei, s-a produs ceva în psihicul meu și am abandonat. Atunci eu am aflat cauza nereușitei mele. Psihic, nu am mai putut duce cursa. Dar chiar și acel eșec mi-a întărit convingerea că voi putea traversa Canalul. Trebuiau, doar, să se cumuleze câțiva factori favorabili. La a doua tentativă am stat la hotel, ca și la următoarele două încercări. Financiar și lucrurile s-au schimbat în bine. Am avut-o alături pe soția mea și pe profesorul Cordea. Ei au urcat în barcă alături de trei români din Anglia. De mers, am mers tot cu autocarul...”

**„Nu-i diavolul atât de negru,
mi-am zis, și am luat-o
de la capăt...”**

„A treia încercare de a trece înnot din Anglia în Franța s-a petrecut anul trecut. Era luna lui august și apa era foarte rece. N-am mai pus accent pe antrenamentul termic. Am făcut antrenamente de viteză și de volum și am neglijat partea termică. Asta mi-a fost fatal. Am pierdut pe mâna mea, dintr-o neglijență ce ignora latura termică. Nu-i diavolul atât de

(continuare în p. 31)